

своето дете, на единъ скокъ се хвърлила отъ покрива, но веднага следъ нея скачатъ и Химковъ и Шаратовъ. Веднага тѣ насочили срещу нея тлѣщата греда. Мечката се готвѣла вече да бѣга, но за мигъ се връща къмъ тѣхъ. Въ това време Шаратовъ и Химковъ дигнали гредата доста на високо и така силно ударили мечката, че остриятъ край на гредата ѝ пробилъ гърба. Тя веднага паднала. Безъ да ѝ дадатъ време да се съвземе, тѣ още съ нѣколко такива удари съвсемъ я доубили.

Така се свършилъ боятъ съ бѣлитѣ мечки. Никой не пострадалъ освенъ Тодоръ, чиято рана била доста дълбока.

Отъ убититѣ мечки получили още много месо, много масъ и две хубави бѣли кожи.

Всички били радостни, само Тодоръ лежалъ на една еленова кожа и се оплаквалъ отъ силни болки.

Сега всички разбрали, какви оржжия имъ сж необходими. Но какъ и съ какво да ги направятъ? Дълго тѣ мислили надъ това и най-после Шаратовъ си спомнилъ, че на брѣга понѣкога морето изхвърля дъски съ пирони, отъ които тѣ могатъ да си направятъ копия.

Но за да работятъ, необходима имъ била свѣтина, а дългата и страшна полярна нощъ щѣла да трае още нѣколко месеца. Огънь не палили често, защото мжчно се намирали дърва, и ако той се свърши, тогава тѣ трѣбвало да лѣгатъ и да мратъ. Затова решили да си направятъ нѣщо като лампа.

Отъ убититѣ мечки имали много масъ; фитилъ могли да си направятъ, но нѣмали сждъ за лампата. Следъ дълго лутане близо до кжщата, намѣрили земя, прилична на глина и направили отъ нея нѣщо като чашка. Понеже имали много масъ,